

Σουφλί, η πόλη του μεταξιού **Το τοπίο στη λογοτεχνία**

Εβλιά Τσελεμπί, *Ταξίδι στην Ελλάδα*, Εκδόσεις Εκάτη, Αθήνα 1991.

«...Προχωρήσαμε ακόμα πέντε ώρες δρόμο προς Νότο. Στην πορεία μας συναντήσαμε τα χωριά: Καραπεγκλί, Χισαρντζίκι, Σαλτίκ, Μαντρά, Σοφουλού και Καραπουνάρ. Όλα έχουν μικτό πληθυσμό από πιστούς και χριστιανούς· και είναι απαλλαγμένα από φόρους, γιατί όλα είναι κεφαλοχώρια.»

Διδώ Σωτηρίου, «Τα παιδιά του Σπάρτακου», *Βορέας*, 11, Απρίλιος 2006.

«...Ήταν μια μέρα καταιγίδας. Άνεμος και νεροποντή, νεροποντή να δουν τα μάτια σου! Πλημμύρισε ο Έβρος και ξεπηδούσαν μέσα από τη λάσπη φίδια φαρμακερά. Τρόμαζε η καρδιά να βλέπει το νερό που ορμούσε και παρέσερνε καλύβια, αραμπάδες και ζωντανά.

[...]

Μια μέρα κάθισε να ξηγήσει στον αργόστροφο πατέρα του τα όσα δεινά βρήκαν τα Μπαλκάνια με τους πολέμους από το '12 κι έπειτα: “Να πατέρα”, του είπε, “πες πως τα χωράφια στο Σουφλί είν’ η Ελλάδα και τ’αποδέλπα Μπαλκάνια. Ο φράχτης ο δικός σου να πούμε και του θείου Μιχάλη είναι και που τον ήξερες και τον παραδεχόσουν. Ίδιο και ο φράχτης του Τούρκου και του Αλητσελτέ και του Βούλγαρου του Ρούσωφ. Έρχεται το λοιπόν ξαφνικά όρντινο από αρχόντους και στρατηγούς που ποτέ δεν εγνώρισες και λέει: Εσύ ή ο θεός Μιχάλης ή όποιος άλλος Αλητελτές ή Αχμέταγας ή Ρουσώφ θα πατήσσει τα δικά σου χώματα, θ’αλλάξει το σύνορο κι από καλοί γειτόνοι και φίλοι γίνεστε ανήμεροι οχτροί και μαλλιοτραβιέστε και μαχαιρώνεστε...” Ετσιδός είναι τα Μπαλκάνια. Οι τρανοί μάς κόβουνε όπως τον μπακλαβά κατά το δικό τους συμφέρον. Για να μαλλιοτραβιόμαστε και να κάνουν αυτοί τη δουλειά τους σε βάρος μας.»

Κώστας Θρακιώτης, «Θρακικές Ιστορίες. Το Σουφλί και οι Σουφλιώτες», *Βορέας*, 11, Απρίλιος 2006.

«...Έτσι ξεχώριζε το Σουφλί ανάμεσα σ'όλη τη Θράκη, σαν κάτι που δεν μπορούσε να το βάλει ο νους σου μέσα στην καρδιά της Τουρκιάς. Ό,τι και να πεις τη χαιρόσουν εκείνη την πολιτεία, που ήταν ολότελα Ρωμείκη, με την ανεξαρτησία και τη λεβεντιά της και ήξερες από πρώτα πως ήταν έτοιμη για ένα φιλότιμο, να σκοτώσει και να σκοτωθεί για τη μεγάλη που λένε Ιδέα.»